

til at rekurrere til den højtærede Justitsminister og spørge ham, om det ikke er saa —, at naar man i en Forbindelse som denne, hvad man kunde kalde en processuel Forbindelse, bruger Udtrykket „paastaa“ eller „nedlægge Paastand“, er det det samme som „bevisliggør“, thi det kunde aldrig tænkes, at en Domstol vilde tage Hensyn til Paastanden, naar den ikke blev bevisliggjort, altsaa støttet med gode Grunde. Og dermed staar og falder i Virkeligheden hele det ærede Medlems Argumentation.

Jeg vil gerne end yderligere — med den højtærede Formands Tilladelse — oplæse et Par Linier, der viser, at det ærede Medlem fra Nyborg (Birch) ingentunde sigtede til et enkelt tilfældigt Udtryk i det oprindelig forelagte Lovforslag, saaledes at han, naar det blev ændret, ansaa Loven for at være blevet en anden, men til hele Lovens Princip, og det tør man dog vel ikke paastaa gennem de indførte Ændringer er blevet forandret. Det ærede Medlem siger nemlig saaledes (Overordentlig Samling 1914 Sp. 101): „Vi tror endvidere, at det overhovedet vil svække den almindelige Moral, naar Loven griber ind i et Forhold, der hidtil har været et Tillidsforhold mellem Debitor og Kreditor.“ Se, denne Udtalelse spigrer i Virkeligheden det ærede Medlem fra Nyborg fuldstændig fast, idet det her slet ikke drejer sig om Udtryk som „paastaa“ eller „bevisliggøre“ eller om en anden lille processuel Finesse, men det er selve dette, at Loven griber ind i et Forhold, der hidtil har været et Tillidsforhold mellem Debitor og Kreditor — hvilket den vedtagne Lov lige saa vel gør som Lovforslaget —, som gør, at Lovforslaget, og derigennem ogsaa den definitive Lov, naar den bliver vedtaget med det samme Princip, efter hans Mening vil svække den almindelige Moral. Derfor maa jeg vedblivende hævde, hvor ondt det end gør mig overfor min ærede syge Kollega, at han har ikke Ret; det er mig, der har Ret i at mene, at naar han angreb det nævnte Lovforslag paa den Maade, som han gjorde, og det ikke lykkedes ham at faa indført saadanne Ændringer, der ganske omændrede Lovforslagets Princip, er hans Betænkkeligheder gjorde til Skamme af den Kendsgerning, at man saa langt fra, efter at denne Lov er traadt i Kraft, er løbet til Domstolene i stort Omfang, men at man tværtimod kun har søgt Domstolens Bistand i 41 Tilfælde.

Justitsministeren (Zahle): Jeg skal udtale min Glæde over, at samtlige Partiers Ordførere har anbefalet at vedtage Lovfor-

slaget uforandret. Den Diskussion, der har været ført, havde jeg ikke tænkt at blande mig i, jeg synes, det var, om jeg tør sige saa, noget ørkesløst at rejse den, men paa en direkte Foranledning af den ærede sidste Taler (Schovelin) skal jeg dog bemærke, at naar der oprindeligt i Lovforslaget stod „paastaa“, var det naturligvis ikke dermed tilstrækkeligt, at vedkommende fremsatte en Paastand, naar han ikke bagefter bevisliggjorde sin Paastand. Naar der nu staar „bevisliggør“, saa kræves dermed naturligvis ikke, at vedkommende skal møde med Bevis straks, han kan begynde med at fremsætte sin Paastand og bagefter bevisliggøre den. „Paastaa“ og „bevisliggøre“ er altsaa her akkurat det samme.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Forlængelse af Lov af 2. August 1914 om midlertidig Ændring i den gældende Regel for Indløseligheden af Nationalbankens Sedler.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3179).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

N. Neergaard: Der vil ikke kunne være Tvivl om, at det er ønskeligt at forlænge Gyldigheden af den gældende Lov om midlertidig Ændring i Regelen for Indløseligheden af Nationalbankens Sedler endnu for en Periode. Om denne Periodes Længde kan der være Tvivl, og jeg personlig finder, at det er en ret rigelig lang Tid, der er foreslaaet i dette Lovforslag. Men paa den anden Side vil jeg indrømme, at skulde man halvere dette Tidsrum, vilde man komme til en Tid, hvor det ikke er sikkert, at man vil finde det hensigtsmæssigt at holde Rigsdagen inde, og da der er al Grund til at tro, at de Grunde, der nu taler for at suspendere Reglerne for Indløseligheden af Nationalbankens Sedler, ogsaa vil blive ved at være gældende i adskillige Maaneder endnu, finder jeg ikke, at der er Grund til at indsætte en anden Frist, der muligvis vilde nødvendiggøre det for Regeringen at ind-